

Sygn. akt VIII U 110/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2018 r. w Gliwicach

sprawy J. B. (B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 23 grudnia 2016 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. B. prawo do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998r. poczynając od dnia 1 grudnia 2016r.,
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego kwotę 180zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 110/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 grudnia 2016 r., znak: EKGE/364378/5, organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. B. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był niższy niż 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony domagał się przeliczenia emerytury w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej. Podnosił, że nie może ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w minionych latach przepisów, które pozwalały na nieprzechowywanie dokumentów dotyczących uzyskiwanych zarobków i wynikających z tego

składek na ubezpieczenie społeczne. Ostatecznie domagał się odtworzenia przez biegłego sądowego zarobków z okresu zatrudnienia w KWK (...) z okresu nieudokumentowanego, tj.: z lat 1968-1975.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy podtrzymał dwoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że przy obliczeniu nowego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 244,54%; wziął pod uwagę zarobki ubezpieczonego z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu zatrudnienia, z tym że za lata 1966-1967 przyjął zarobki wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej, za lata 1968-1970 - kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę, a za lata 1976-1990 - zarobki wskazane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. B. urodził się (...)

Począwszy od (...) r. jest uprawniony do emerytury górniczej. W związku z tym, że po nabyciu prawa do tego świadczenia ubezpieczony kontynuował zatrudnienie, to wysokość emerytury wynosiła 75%. Po ustaniu zatrudnienia, tj.: 26 czerwca 1990 r. ubezpieczony otrzymywał emeryturę górniczą w pełnej wysokości. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury, organ rentowy przyjął dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 3 kolejnych lat (1987-1989). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 326,68% i został ograniczony do 250%.

W dniu 14 grudnia 2016 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury w oparciu o art. 110a ustawy u emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przedłożył druk RP-7 za lata 1976 – 1990. Zaskarżoną decyzją z dnia 23 grudnia 2016 r. organ rentowy odmówił przeliczenia świadczenia, z przyczyn podanych jak wyżej.

Ubezpieczony pracował w KWK (...) w latach 1961-1990 na następujących stanowiskach:

- od 2 października 1961 r. do 30 kwietnia 1962 r. jako robotnik niewykwalifikowany pod ziemią;
- od 1 maja 1962 r. do 16 sierpnia 1965 r. jako pomiarowy pod ziemią;
- od 17 sierpnia 1965 r. do 31 lipca 1967 r. jako górnik pod ziemią;
- 1 sierpnia 1967 r. do 31 października 1969 r. jako nadgórnik oddziału wydobywczego pod ziemią;
- od 1 listopada 1969 r. do 28 czerwca 1990 r. jako sztygar zmianowy oddziału wydobywczego pod ziemią.

Spółka (...) SA nie posiada dokumentacji płacowej ubezpieczonego sprzed 1976 r.

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rent i emerytur K. S. celem odtworzenia zarobków ubezpieczonego za okres nieudokumentowany, tj.: za lata 1968-1975 w oparciu o akta osobowe i przepisy branżowe, a następnie wyliczenie podstawy wymiaru świadczenia w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w najkorzystniejszym wariantcie.

Dokonując obliczeń, biegły uwzględnił takie czynniki jak wynagrodzenie zasadnicze, Kartę Górnika i deputat węglowy. W wyliczeniach biegły nie uwzględnił premii oraz innych dodatków, bowiem ich odtworzenie jest niemożliwe.

Wobec braku dokumentacji dotyczącej wynagrodzenia ubezpieczonego za okres od 2 października 1961 r. do 31 lipca 1967 r., biegły sądowy przyjął, że zgodnie z obowiązującym wówczas Układem Zbiorowym Pracy z dnia 15 kwietnia 1957 r., wynagrodzenie ubezpieczonego w tym czasie wynosiło:

- 50 zł/ dniówkę na stanowisku robotnika niewykwalifikowanego,
- 64 zł/dniówkę na stanowisku pomiarowego i górnika.

Z okresu zatrudnienia na stanowisku nadgórnika oddziału wydobywczego pod ziemią, ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 2 200 zł + premia.

Natomiast będąc sztygarem zmianowym oddziału wydobywczego, wynagrodzenie ubezpieczonego kształtowało się następująco: 2 800 zł + premia od 1 listopada 1969 r., 4 200 zł + premia od 1 lipca 1970 r., 4 300 zł + dodatek funkcyjny 1 500 zł + premia od 1 lutego 1974 r., 4 600 zł + dodatek funkcyjny 2 000 zł + premia od 1 stycznia 1977 r.

Ubezpieczony otrzymywał również świadczenie z tytułu K. G.. Zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1949 r. w sprawie szczególnych przywilejów dla górników w górnictwie węglowym, prawo do Karty Górnika robotnik zatrudniony pod ziemią nabywał po przepracowaniu 3 miesięcy kalendarzowych lub 1 roku w przypadku dozoru. Wysokość świadczenia z Karty Górnika wynosiła:

- 10% po 3 miesiącach pracy,
- 15% po 2 latach pracy,
- 20 % po 5 latach pracy.

W związku z wejściem w życie Protokołu dodatkowego nr 293/PW z dnia 27 listopada 1970 r. w sprawie wynagradzania pracowników umysłowych zatrudnionych w kopalniach węgla kamiennego wprowadzono od 1 lipca 1970 r. kwotowe stawki Karty Górnika ustalone w kwotach miesięcznych w zależności od stażu pracy i stawki wynagrodzenia zasadniczego.

W dniu 1 lipca 1970 r. ubezpieczony miał stawkę wynagrodzenia zasadniczego wynoszącą 4 200 zł miesięcznie i ponad 5 letni staż pracy, wobec czego świadczenie z Karty Górnika wynosiło 660 zł miesięcznie. Natomiast Uchwałą Rady Ministrów nr 13/73 przywrócono od dnia 1 stycznia 1973 r. obowiązujące wcześniej procentowa stawki Karty Górnika.

Następnie Uchwałą Rady Ministrów nr 230/74 z dnia 27 września 1974 r. wprowadzono od 1 października 1974 r. dwie dodatkowe stawki Karty Górnika, tj.:

- 25% po 10 latach pracy,
- 30% po 20 latach pracy.

Biegły sądowy wziął także pod uwagę otrzymywany przez ubezpieczonego deputat węglowy. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, prawo do deputatu węglowego pracownik nabywał po przepracowaniu 1 roku za kwartał kalendarzowy, w którym upływał rok od podjęcia pracy.

Wysokość deputatu węglowego wynosiła:

- 8 ton w stosunku rocznym dla pracowników utrzymujących rodzinę i pracowników samotnych prowadzących własne gospodarstwo domowe,
- 2 tony dla pracowników nie utrzymujących rodziny i pracowników samotnych nie prowadzących własnego gospodarstwo domowego.

W związku z tym, że ubezpieczony zawarł związek małżeński w dniu 16 października 1965 r., to od 1 listopada 1965 r. nabył prawo do deputatu węglowego w ilości 8 ton rocznie.

W związku z powyższym, wynagrodzenie ubezpieczonego w latach 1968-1975 kształtowało się następująco:

1968 rok:

Wynagrodzenie zasadnicze: 2 200 zł x 12 miesięcy=26 400 zł

Karta Górnika: $26\,400\text{ zł} \times 20\% = 5\,280\text{ zł}$

Deputat węglowy: $8\text{ ton} \times 500\text{ zł} = 4\,000\text{ zł}$

Razem: $35\,680\text{ zł}$

1969 rok:

Wynagrodzenie zasadnicze od stycznia do października: $2\,200\text{ zł} \times 10\text{ miesięcy} = 22\,000\text{ zł}$

Karta Górnika od stycznia do października: $22\,000\text{ zł} \times 20\% = 4\,400\text{ zł}$

Wynagrodzenie zasadnicze od listopada do grudnia : $2\,800\text{ zł} \times 2 = 5\,600\text{ zł}$

Karta Górnika od listopada do grudnia: $5\,600\text{ zł} \times 20\% = 1\,120\text{ zł}$

Deputat węglowy: $8\text{ ton} \times 500\text{ zł} = 4\,000\text{ zł}$

Razem: $37\,120\text{ zł}$

1970 rok:

Wynagrodzenie zasadnicze od stycznia do czerwca: $2\,800\text{ zł} \times 6\text{ miesięcy} = 16\,800\text{ zł}$

Karta Górnika od stycznia do czerwca: $16\,800\text{ zł} \times 20\% = 3\,360\text{ zł}$

Wynagrodzenie zasadnicze od lipca do grudnia : $4\,200\text{ zł} \times 6 = 25\,200\text{ zł}$

Karta Górnika od lipca do grudnia: $660\text{ zł} \times 6\text{ miesięcy} = 3\,960\text{ zł}$

Deputat węglowy: $8\text{ ton} \times 500\text{ zł} = 4\,000\text{ zł}$

Razem: $53\,320\text{ zł}$

1971 rok:

Wynagrodzenie zasadnicze od stycznia do czerwca: $4\,200\text{ zł} \times 6\text{ miesięcy} = 25\,200\text{ zł}$

Karta Górnika od stycznia do czerwca: $660\text{ zł} \times 6\text{ miesięcy} = 3\,960\text{ zł}$

Wynagrodzenie zasadnicze podane do K. MO za miesiące lipiec: $7\,089\text{ zł}$

sierpień: $7\,753\text{ zł}$

wrzesień: $7\,930\text{ zł}$

Wynagrodzenie zasadnicze za miesiące od października do grudnia: $4\,200\text{ zł} \times 3\text{ miesiące} = 12\,600\text{ zł}$

Karta Górnika od października do grudnia: $660\text{ zł} \times 3\text{ miesiące} = 1\,980\text{ zł}$

Deputat węglowy: $8\text{ ton} \times 550\text{ zł} = 4\,400\text{ zł}$

Razem: $70\,912\text{ zł}$

1972 rok:

Wynagrodzenie zasadnicze: $4\,200\text{ zł} \times 12\text{ miesięcy} = 50\,400\text{ zł}$

Karta Górnika: $660 \text{ zł} \times 12 \text{ miesięcy} = 7\,920 \text{ zł}$

Deputat węglowy: $8 \text{ ton} \times 550 \text{ zł} = 4\,400 \text{ zł}$

Razem: $62\,720 \text{ zł}$

1973 rok:

Wynagrodzenie zasadnicze: $4\,200 \text{ zł} \times 12 \text{ miesięcy} = 50\,400 \text{ zł}$

Karta Górnika: $50\,400 \text{ zł} \times 20\% = 10\,080 \text{ zł}$

Deputat węglowy: $8 \text{ ton} \times 550 \text{ zł} = 4\,400 \text{ zł}$

Razem: $64\,880 \text{ zł}$

1974 rok:

Wynagrodzenie zasadnicze za miesiąc styczeń: $4\,200 \text{ zł}$

Karta Górnika za styczeń: $4\,200 \text{ zł} \times 20\% = 840 \text{ zł}$

Wynagrodzenie zasadnicze za miesiące od lutego do września: $4\,300 \text{ zł} \times 8 \text{ miesięcy} = 34\,400 \text{ zł}$

Karta Górnika za miesiące od lutego do września: $34\,400 \text{ zł} \times 20\% = 6\,880 \text{ zł}$

Dodatek funkcyjny: $1\,500 \text{ zł} \times 8 \text{ miesięcy} = 12\,000 \text{ zł}$

Wynagrodzenie zasadnicze za miesiące od października do grudnia: $4\,300 \text{ zł} \times 3 \text{ miesiące} = 12\,900 \text{ zł}$

Karta Górnika za miesiące od października do grudnia: $12\,900 \text{ zł} \times 25\% = 3\,225 \text{ zł}$

Dodatek funkcyjny: $1\,500 \text{ zł} \times 3 \text{ miesiące} = 4\,500 \text{ zł}$

Deputat węglowy: $8 \text{ ton} \times 550 \text{ zł} = 4\,400 \text{ zł}$

Razem: $83\,345 \text{ zł}$

1975 rok:

Wynagrodzenie zasadnicze: $4\,300 \text{ zł} \times 12 \text{ miesięcy} = 51\,600 \text{ zł}$

Karta Górnika: $51\,600 \text{ zł} \times 25\% = 12\,900 \text{ zł}$

Dodatek funkcyjny: $1\,500 \text{ zł} \times 12 \text{ miesięcy} = 18\,000 \text{ zł}$

Deputat węglowy: $8 \text{ ton} \times 550 \text{ zł} = 4\,400 \text{ zł}$

Razem: $86\,900 \text{ zł}$

Natomiast stosunek wynagrodzenia ubezpieczonego do średniego wynagrodzenia w kraju wynosi:

Rok	Wynagrodzenie (zł)	Kwota roczna przeciętnego wynagrodzenie	Stosunek podstawy wymiaru składek do
------------	---------------------------	--	---

		<i>ogłoszona za dany rok kalendarzowy (zł)</i>	<i>rocznego przeciętnego wynagrodzenia (%)</i>
1966	71 657	23 208	308,76
1967	63 012	24 192	260,47
1968	35 680	25 272	141,18
1969	37 120	26 088	142,29
1970	53 320	26 820	198,81
1971	70 912	28 296	250,61
1972	62 720	30 108	208,32
1973	64 880	33 576	193,23
1974	83 345	38 220	218,07
1975	86 900	46 956	185,07
1976	59 653	51 372	116,12
1977	142 560	55 152	258,49
1978	138 194	58 644	235,65
1979	131 371	63 924	205,51
1980	159 220	72 480	219,67
1981	265 031	92 268	287,24
1982	544 783	139 572	390,32
1984	569 536	202 056	281,87

1985	961 509	240 060	400,53
1986	1 229 946	289 140	425,38
1987	1 328 417	350 208	379,32
1988	1 922 269	637 080	301,73
1989	6 740 257	2 481 096	271,66
1990	14 941 190	12 355 644	120,93
SUMA WSKAŹNIKÓW	5 604,76%		

W najkorzystniejszym wariantcie, tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia (1986-1989), tj. **za lata 1966-1967, 1970-1974, 1977-1989** r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł **280,24% (suma wskaźników 5 604,76% : 20 lat)**, zatem były wyższy od wymaganego 250 %.

Podstawa wymiaru emerytury na dzień złożenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury, tj., na dzień 14 grudnia 2016 r. wyniosła 8 521,55 zł (kwota bazowa 3 408,62 x 250%).

Powyższy stan faktyczny był w zasadzie bezsporny i wynikał z akt organu rentowego, akt osobowych ubezpieczonego, pisma (...) SA z dnia 3 marca 2017 r. (k.91); opinii biegłego sądowego K. S. z dnia 22 października 2017 r. (k.99-103).

Sąd podzielił opinię biegłego sądowego K. S. uznając ją za rzetelną i kompleksową. Biegły dokonując obliczeń uwzględnił wyłącznie te zarobki, których odtworzenie było możliwe, tj. wynagrodzenie zasadnicze, Kartę Górnika oraz deputat węglowy. Z uwagi na brak dokumentacji, odtworzenie innych świadczeń, w tym np. premii, było niemożliwe. Pomimo tego, odtworzenie wynagrodzenia za nieudokumentowane okresy na podstawie w/w trzech składników było wystarczające, bowiem przy ich uwzględnieniu nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia wyniósł 280,24%, zatem przekroczył 250%.

Organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego K. S..

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego J. B. zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa.

W rozpoznawanej sprawie kwestia sporna sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunki do przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art.110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383j.t.).

Zgodnie z powołanym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art.15, z uwzględnieniem art.110 ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek
o ponowne ustalenie emerytury od przeliczonej podstawy,

- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia o ponowne ustalenie wysokości emerytury, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art.15 ust.5, jest wyższy niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury w sposób wskazany powyżej może nastąpić tylko raz.

Szczegółowe zasady postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r.

w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. nr 237, poz. 1412). Rozporządzenie to w § 21 pkt 1 przewiduje, iż środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Powyższy przepis zakłada istnienie optymalnych warunków, tj. wymaga, by zachowała się dokumentacja płacowa pracodawcy. Natomiast w sytuacji, gdy nie zachowała się stosowna dokumentacja płacowa, wysokość zarobków może być ustalona na podstawie dokumentacji zastępczej z akt osobowych pracownika (np. umów o pracę, angaży, wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej oraz innych pism dotyczących zatrudnienia, które zawierają informacje o wynagrodzeniu), a także zeznań świadków.

W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn. akt II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006r., sygn. akt I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257). Niemniej jednak zarobki za poszczególne lata muszą być wykazane w sposób niebudzący wątpliwości, w ściśle określonej kwotowo wysokości. Nie jest natomiast możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o hipotetyczne lub uśrednione wysokości zarobków. Zatem – jak już to wskazano wcześniej - kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać udowodniona w sposób bezwzględny, a tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, podkreślić należy, że ubezpieczony słusznie kwestionował obliczenia organu rentowego. Osiągane przez niego wynagrodzenie w okresie spornym było faktycznie wyższe niż wynikało to z obliczeń organu rentowego. Zgodnie z opinią biegłego sądowego K. S., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru został ustalony z 20 najkorzystniejszych dla ubezpieczonego lat (**1966-1967, 1970-1974, 1977-1989**) z całego okresu zatrudnienia przekracza 250%. Biegły w sposób prawidłowy odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego, uwzględniając przy tym tylko te składniki wynagrodzenia, które ubezpieczony otrzymywał, a jest to potwierdzone dokumentacją. Sporządzona przez niego opinia jest jasna, logiczna i wyczerpująca.

Reasumując, skoro wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury górniczej z zastosowaniem art.110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo zgodnie z art.15 ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku i na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z

art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poczynając od dnia 1 grudnia 2016 r., a więc od pierwszego dnia miesiąca w których ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie świadczenia.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) w brzmieniu obowiązującym do dnia 12 października 2017 r., zasądając od organu rentowego (jako strony przegrywającej proces) na rzecz odwołującego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSR del. Magdalena Kimel